

Весна

Михайло Петренко

Весна, весна, година мила,
Як гарно ти, як пишно ти
Долини, гори звеселила,
Скрізь-скрізь розкинула квіти:
Усе кругом зазеленіло!
Чого ж очам моїм не мило
Дивитися на божий світ?
У мене серденько болить,
А сльози нижуться на вії!
Се от того, що, бач, літа мої,
Ще раннії та молодії,
Не бачили, не чуяли весни!
О боже, боже милостивий!
Який собі я нещасливий...
Навряд на світі є такі.
Нащо ж мені сі чорні кудрі,
Які так в'ються в празник, в будні?
Вони без радості тяжкі!
Нащо ж мені сі чорні брови,
Коли не маю щастя, долі!
Якби ще змалечку давно
Вони б посіклись та злиняли,
Все б легше серденьку було
І менше б жалю завдавали!
Так їх і лихо не бере, —
Вони від лиха пущє в'ються,
Їм і дарма, що сльози ллються!
Так брови колесом веде
Саме ж те лихо над очима:
Се, мабути, посміх його,
Що я бездольний сиротина...
Ох, щось на серце налягло!
Піду паду я біля ниви,
І там спочину на ріллі,
Та пом'яну літа свої,
Які пройшли, не зеленіли.